

Át az Atlanti-óceánon (3. rész)

(Naplóbejegyzések alapján)

BAKSAY ERIKA

Április 14-én éjjel totális szélcsend volt, éjjel járt a motor. Másnap estére jelezték előre a nagy vihart, ami majd sokáig fog tartani. Ezzel szemben már hajnalban vagy 30 csomós szélre ébredtünk, 284 mérföldre az Azori-szigetektől. A hullámok az árboc feléig érhetnek, de ilyet már láttunk.

Ennél azonban jóval többet ígértek az előrejelzések, és ahhoz képest, hogy a hajónk milyen állapotba került időközben, meg ahhoz is, hogy szinte karnyújtásnyira vagyunk a céltól, ez nem sok reménnyel kecsegtetett. Valójában inkább voltam apatikus, mint féltém, eleinte legalábbis...

Délre a szél tovább erősödött, estére még tovább, a 6-7 méteres hullámok kis híján kisodortak minket a cockpitból, a kormányos állásból. Este Bundival voltunk őrségben, éjfélkor lefeküdtem kicsit, de egykor felkeltem szivattyúzni. Mindent elöntött a víz. Szétázva, hullafáradtan toltuk ki a vizet, míg reggel be nem jött az új adag a hajó bal oldalán. Szivattyúzás, javítás, rommá ázva. Negyed óra múlva újabb vízbetörés, újabb reffelés (a vitorlafelület csökkentése), újabb szivattyúzás... halálosan kimerültünk. Aztán csökkent a szélerősség, és a nap is kibukkant a felhők közül...

Délután viszont eltört a merev forstág, ami előről tartja az árbocot, ezen van az orrvitorla. Kötélre cseréltük, így persze az árboc tartása nem ugyanaz. Ráadásul elszabadult a nagyvitorla felhúzó kötele, és fennakadt az árboc tetején. Médit, a kapitányt 35-40 csomós szélben húztuk fel a tetejére, a kötélt persze meglett, de a vitorlát nem húztuk fel, mert a szél így is elég nagy erővel röpített minket... az ellenkező irányba. Az Azori megint messzebb került tőlünk.

Harmadnapra a szél 25 csomóra mérséklődött, viszont újabb hírt kaptunk, hogy megint vihar közeledik, ha nagyon unatkozánk... Tulajdonképpen még meg sem ijedtem, szinte megszoktam már. A hajó ugyan tragikus állapotban volt, ezer sebből vérzett, viszont apámnak megígértem, hogy hazamegyek.

A vasárnapot karbantartással töltöttük. Amit csak lehetett megerősítettünk, kikötöttünk, meghúztunk. Amúgy szerintem erre egy hét sem lett volna elég egy csendes kikötőben.

A másnap minden eddigi balhét felülírt: 45-50 csomós széllel jött a vihar, és ott ordított két napig. A 10-15 méteres hullámok úgy tornyosultak a fejünk fölött, mintha sosem akarnák abbahagyni. Féltünk, nagyon féltünk, és szinte kilátástalan küzdelmet folytattunk az elemekkel, immár megint 300 mérföldre az Azori-szigetektől. Vitorlák nélkül, a viharhorgonyt használva próbáltunk manőverezni. A viharhorgony egy erős zsák, amivel megpróbáltuk megfékezni a hajót, anélkül, hogy az kormányozhatatlanná válna. Sehol nem volt egy talpalatnyi száraz hely. Aludni nem nagyon mertünk, minden pillanatban azt vártuk, a hajó kettészakad. Ettől függetlenül Bundival harsányan énekeltünk a szolgálatban, csak a monopolyzás nem ment úgy, mint szokott...

Azt hiszem, amit addig nem tanultam meg, azt ott és akkor megtanultam. Félelmekről, önzésről, összetartásról, kilátástalanságról és harcokról, önmagammal, elsősorban. Bármit is gondoltak rólam, vagy gondoltam magamról, nem voltam puha, nem voltam önző, nem voltam gyáva és nem voltam gyenge. Ha másért nem, már azért hálát adok az égnek, hogy mindezt megtudhattam magamról. Nincs szégyellni valóm.

Egy hét pokol után elállt a szél, és a nap is kisütött. Milyen kis hamis ez a tenger... Rendezkedés, szárítkozás, sok mosoly. Most már minden rendben lesz. Másnap babfőzelék, aztán szolgálat Bundival. A szél 20 csomó körüli, 2 méteres hullámok röpítettek minket az Azori felé. És, hogy mennyire szeszélyes az óceán: 100 mérföldnyire a végcéltől olyan szélcsend állt be, hogy egy dekát sem haladtunk, be kellett izzítani a motort. Valójában már csak azon aggódtunk, vajon kitart-e az üzemanyag a partig. Milyen vicces... a szélből vagy kevés van, vagy sok. Nekünk semmi se jó...

Az utolsó előtti estén egyedül merengtem a fedélzeten. Határtalanul örültem annak, hogy hazaérünk. Nagyon hiányoztak: a család, a barátaim, a kutyám, a föld, a fák, otthoni illatok és ízek. De valami szomorúságot is éreztem, hogy véget ért... Vajon megtapasztalhatom-e valaha még a magányosságnak azt a semmihez sem hasonlítható, mégis varázslatos érzését, hogy közel s távol én vagyok az egyetlen a fényes éjszakában, aki ébren van, és láthatja a végtelen vízen tükröződő csillagos eget? A delfinre gondoltam, akinek megsimogattam a fejét. A hajó mellett úszott, kitartóan. Közel hajoltam, és tudtam, hogy tudja, meg fogom érinteni. Persze, hogy én érintetem– e meg őt, vagy ő engem... nehéz eldönteni.

Hazamegyek. Tudtam, hogy semmi sem lesz már olyan, mint régen. Sok dolgom van itthon, de ez nem baj. Minden menni fog, egyszerűen átértékelődtek a dolgok. Tudom, mindez szentimentálisan hangzik, de hát így érzem.

Végül április 23-án, szép lassan, hol 2-3 csomóval vitorlázva, hol motorral csorogtunk be Hortára, egy apró kis szigetre az Azori csoportból. A föld, a fák, az emberek, a civilizáció furcsa volt kicsit, otthonos is, meg nem is. Nem is tudom, egy darabig nem igazán tudtam felszabadulni. Aztán meg – kár volna tagadni- egy finom étel után jól berúgtunk, és ez így ment pár napig. Emberek, buli...

Időközben kikötött a szigeten a Femme Fatale nevű hajóval egy maroknyi magyar, akik bálnakutató expedícióban vettek részt. Nekik 11 napig tartott az, ami nekünk 31- ig. Nagy éljenzésben volt részünk, mert állításuk szerint ők csak vitorláztak, mi meg túléltünk.

Pár napig mászkáltunk és buliztunk még a gyönyörű szigeten, aztán hazajöttünk. Szegény, megtépázott Albiont, ami annyi héten át volt az otthonunk a tulajdonos gondjaira bíztuk.

Itthon persze nagy öröm, meg buli, meg élménybeszámoló, mert persze óriási élmény volt, mindenestül, dacára a sok nehézségnek. De a buli, a Karib-szigetek, az egzotikum, a kaland csak a felszín. A tapasztalat, az önismeret, a változás, ami bennem lezajlott, az a fontos.

